

РЕШЕНИЕ

№ 1421

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10888** по описа за **2023** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано по касационна жалба, подадена от „М. Логистик“ / ново наименование „Л. фарм“/ ЕООД с[ЕИК], срещу Решение № 3687 от 31.07.2023г. постановено по АНД № 20221110208361/2022г. на СРС, 108 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2100106/20.12.2021г., издадено от Директора на Дирекция“ Инспекция по труда, – [населено място], с което на дружеството – касатор е наложена имуществена санкция в размер на 1500 / хиляда и петстотин/ лева за нарушение по чл.415, ал. от Кодекса на труда/КТ/.

Поддържа, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон и като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Сочил, че разпоредбата на чл.404, ал.1 т.1 от КТ съдържа множество хипотези; като не е посочил конкретната хипотеза АНО е издал незаконосъобразен акт. Във връзка с една проверка са съставени множество АУАН и издадени НП и така бил нарушен принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК. Претендира още, че от страна на АНО е нарушена разпоредбата на чл. 52 ал.4 от ЗАНН, като не взето предвид възражението на дружеството. На следващо място се посочва, че СРС неправилно е кредитирал показанията на В. А., които / според касатора/ са житейски нелогични и вътрешно противоречиви, а същевременно съдят е игнорирал част от показанията на св. И., които били правдиви. Прави искане за

отмяна на решението. В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Н., която поддържа жалбата по съображенията в същата.

Ответникът по касация, чрез своя процесуален представител, оспорва жалбата и прави искане същата да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от С. градска прокуратура изразява становище, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд - София град, VIII-ми касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационна жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна и срещу подлежащ на касационен контрол акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 и 2 АПК, в касационното производство съдът се произнася служебно по валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, а решението на СРС е валидно, допустимо и правилно. Съображенията са следните:

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от Софийски районен съд.

Анализирайки всички събрани доказателства решаващият съд е приел, на 13.05.2019 г. бил сключен трудов договор № 3/13.05.2019 г. между „Медикал Логистик“ ЕООД с[ЕИК] в качеството на работодател и В. А. в качеството на работник, по силата на който на А. било възложено да изпълнява длъжността „специалист продажби в областта на медицината“, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 585 лева, което следвало да се заплаща ежемесечно със срок до последния работен ден на месеца, следващ месеца, за който се отнася. Работникът В. А. постъпил на работа на 14.05.2019 г. и полагал труд за дружеството-жалбоподател до септември 2021 г.

На 23.09.2021 г. А. подал сигнал до Инспекцията по труда за нарушение на трудовото законодателство от страна на „Медикал Логистик“ ЕООД.

По повод получения сигнал в периода от 04.10.2021 г. до 22.10.2021 г. служителите на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. – св. Н. Г. и Д.И. извършили проверка на дружеството. Констатациите на проверяващите били отразени в протокол за извършена проверка № ПР2131218 от 22.10.2021 г. Със същия протокол на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ на „Медикал Логистик“ ЕООД в качеството му на работодател били дадени общо 22 задължителни за изпълнение предписания.

В точка 14 от протокола било посочено, че при преглед на изисканите и представени ведомости за работна заплата за периода от м. юни 2021 г. до м. август 2021 г. на работниците и служителите на дружеството е установено, че работодателят е начислил, но не е изплатил на В. А. уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за посочените месеци в нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ, както и че не са представени други платежни документи /касови ордери, банкови нареждания и др./, удостоверяващи изплащане на трудовото възнаграждение за периода от м. юни 2021 г. до м. август 2021 г. на А.. Със същия протокол на „Медикал Логистик“ ЕООД било дадено предписание под № 14: „Работодателят да изплати на В. А., съгласно

представените ведомости за работна заплата за периода от м. юни 2021 г. до м. август 2021 г. на „Медикал Логистик“ ЕООД, уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за периода от м. юни 2021 г. до м. август 2021 г., съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда“. Срокът за изпълнение на предписанието бил до 11.11.2021 г. Протоколът бил връчен срещу подпис на управителя на дружеството на 22.10.2021 г., като дадените предписания не били оспорени. На същата дата на управителя на дружеството била връчена и призовка по чл. 45, ал.1 от АПК, с която от „Медикал Логистик“ ЕООД било изискано на 12.11.2021 г. да изпрати свой представител в Дирекция „Инспекция по труда“ - С., който да представи заверени копия на документи, доказващи изпълнението на задължителните предписания от проверката, извършена на 22.10.2021 г. На 12.11.2021 г. била изпратена втора призовка до „Медикал Логистик“ ЕООД за явяване на представител на дружеството на 16.11.2021 г. в Дирекция „Инспекция по труда“ - С., за да представи заверени копия на документи, удостоверяващи изпълнението на задължителните предписания от извършената на 22.10.2021 г. проверка. Призовката била получена от управителя на дружеството-жалбоподател на 12.11.2021 г. До дружеството била изпратена и покана за явяване на 29.11.2021 г. в Дирекция „Инспекция по труда“ - С. за съставяне на АУАН за нарушения на чл. 415, ал. 1 от КТ. Същата била получена от управителя на „Медикал Логистик“ ЕООД на 16.11.2021 г.

В периода от 22.10.2021 г. до 29.11.2021 г. служителите на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. – извършили последваща проверка относно изпълнение на предписанията, дадени с протокол № ПР2131218 от 22.10.2021 г. При извършената последваща проверка от страна на работодателя не били представени платежни ведомости или други платежни документи /разходни касови ордери, фишове, банкови нареждания и други/, удостоверяващи изпълнението на предписание № 14, а именно изплащане на трудовите възнаграждения на А. за периода от м. юни 2021 г. до м. август 2021 г. Било преценено, че „Медикал Логистик“ ЕООД в качеството си на работодател не е изпълнило предписание под № 14, дадено му на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ с протокол за извършена проверка от 22.10.2021 г., със срок за изпълнение до 11.11.2021 г., с което на 12.11.2021 г. е извършил нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Констатациите от извършената последваща проверка били обективирани в протокол за извършена проверка № ПР2134765 от 29.11.2021 г., който на същата дата бил връчен срещу подпис на управителя на дружеството..

За установеното нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ свидетелката Н. Г. в присъствието на двама свидетели и на управителя на дружеството съставила срещу ЕООД акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-2100106 от 29.11.2021 г.

Актът бил предявен за запознаване на законния представител на дружеството, който го подписал без възражения и получил екземпляр от него. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН постъпили писмени възражения срещу акта, в които било посочено, че същият страда от съществени пороци, както и че лицето А. не е полагало труд в изпълнение на сключения трудов договор, поради което дружеството нямало задължение да изплати трудовото му възнаграждение.

Като счел възраженията за неоснователни и въз основа на така съставения АУАН на 20.12.2021 г. директорът на Дирекция „Инспекция по

труда” – С. издал обжалваното наказателно постановление, с което на „М. Логистик“ /понастоящем „Л. фарм“/ ЕООД с[ЕИК] била наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Препис от НП бил връчен на

управителя на дружеството – жалбоподател .

Тази фактическа обстановка СРС е приел за установена на база събраните по делото гласни и писмени доказателства и след детайлен анализ на същите.

От касатора се развиват доводи за порок в аналитичната дейност на районния съд – превратен, изопачен и непълноценен анализ, като цяло довел до компрометиране разкриването на обективната истина. Настоящият касационен състав намира за необходимо да отбележи следното: първо, да уточни, че касационната инстанция не е оправомощена да променя приетите за установени от съда по същество факти, а тя е задължена да провери единствено и само доколко са спазени процесуалните правила, гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение и дали са предприети всички мерки за разкриване на обективната истина по делото в контекста на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63 в ЗАНН и второ, че при извършената в тези законоустановени рамки проверка не констатира да е допуснато от контролираната инстанция игнориране, изопачено или превратно тълкуване на доказателствени източници. Всъщност, касаторът намира претендираното „вътрешно противоречие“ в показанията на В. А., цитирайки негов сигнал до Инспекция по труда в който посочил, че „дружеството има финансови затруднения“, докато от разпита на лицето като свидетел по делото „станало ясно, че дружеството е имало печалба“. Според настоящия състав, освен че обстоятелството относно евентуалната „печалба“ на дружеството е без значение за правния спор, касаторът не отчита, че сигналът няма характер на гласно доказателствено средство и на негова база не може да се претендира успешно за „вътрешно противоречие“ в свидетелски показания на лицето, депозиращи в процесуалното качество на свидетел, под страх от наказателна отговорност по чл. 290 НК, пред районния съд. Според касационния състав, при формиране на вътрешното убеждение на районния съд, относно изведените фактически обстоятелства, са спазени процесуалните правила и на базата на пълен, всестранен и обективен анализ на допустимите доказателствените източници, при съобразяване на действителното им съдържание, като ясно е посочено кои се кредитират и кои не, при изложени убедителни съображения в това отношение, поради което не е налице претендираното касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63 в ЗАНН.

Въз основа на установената фактическа обстановка районният съд е обосновал верен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано. В това отношение, касационната инстанция намира за правилни изводите на СРС за това, че са спазени разпоредбите на чл.43 и сл. от ЗАНН в хода на установяване на нарушението, както и на чл.57 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление. Съставен е акт за установяване на административно нарушение, съдържащ реквизитите по чл.42 от ЗАНН, който е надлежно подписан и връчен и против който е било упражнено правото на възражение по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Издаденото наказателно постановление отговаря на изискванията на чл.57 от ЗАНН. В този смисъл са неоснователни доводите в касационната жалба за допуснати нарушения на чл.52, ал.4 от ЗАНН, тъй като такива не се откриха и от касационния съд. Административно-наказващият орган е постановил НП, с издаването на което не е възприел изложеното във възражението.Изрично е посочено в НП, че възражението

е разгледано. Дори да можеше да бъде възприето съждението, че административно наказващият орган е нарушил разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, като не е обсъдил възражението, то това нарушение не би било съществено, доколкото не е ограничаващо правото на защита на касационният жалбоподател, тъй като е ясно за какво нарушение му е съставен АУАН за което е санкциониран с НП. Правото на защита на санкционираното дружество не е нарушено от обстоятелството, че възраженията му не са взети предвид - като не са уважени.

Неоснователни са доводите на касатора в насока нарушено право на защита, тъй като разпоредбата на чл. 404, ал.1, т. 1 от Кодекса на труда съдържа много „хипотези“ и не е посочено коя е визирана. Всъщност, ясно е описано в АУАН и НП, че касаторът не е изпълнил предписание под № 14, дадено му на основание чл. 404, ал.1, т.1 от КТ с протокола за извършена проверка от 22.10.2021г. - „Работодателят да изплати на В. А., съгласно представените ведомости за работна заплата за периода от м. юни 2021 г. до м. август 2021 г. на „Медикал Логистик“ ЕООД, уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за периода от м. юни 2021 г. до м. август 2021 г., съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда“. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ представлява принудителна административна мярка /чл. 22 ЗАНН/ и за неизпълнението му с разпоредбата на чл. 415 , ал.1 от КТ се предвижда имуществена санкция. От друга страна, принципно няма изискване цифрово да се посочват, хипотези, предложения, алтернативи и прочие на съответната нормативна разпоредба. Според чл. 26 и чл. 27 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове всеки нормативен акт се състои от членове, а допълнителните, преходните и заключителните разпоредби се означават с параграфи. Членът може да се състои от алинеи, алинеята - от точки, а точката - от букви. Разпоредбите се обозначават, както следва: членът- с "Чл. " и арабска цифра; параграфът - с "§" и арабска цифра; алинеята- с арабска цифра, поставена в скоби; точката - с арабска цифра; буквата- с малка буква. Всяка алинея, точка или буква започва на нов ред. Обозначението на разпоредбата се поставя непосредствено пред нея. От изложената нормативно регламентирана структура на правните норми е видно, че най-малката нейна единица е буквата, а „ хипотезата“/ която се визира с жалбата/ не е предвидена като самостоятелен елемент, следователно при цитирането на дадена нормативна разпоредба е достатъчно да се посочат нормативно регламентираните елементи, за да бъде тя конкретизирана в достатъчна степен, което в случая е сторено.

На следващо място, обстоятелството, че във връзка с неизпълнени други предписания дружеството е санкционирано с няколко други наказателни постановления, не е основание да бъде прието, че процесното НП е материално и процесуално незаконосъобразно. Неизпълнението на всяко едно от дадените задължителни предписания е основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност на работодателя, респ. за налагане на имуществена санкция. Това е така, понеже по силата на чл. 18 от ЗАНН, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях.

Съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева. Дружеството е работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, като едно от съществените му задължения в качеството на

работодател е да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа на основание чл.128, т.2 КТ. При проверка за спазване разпоредбите на трудовото законодателство, контролните органи на ДИТ са установили нарушения, описани протокола от 22.10.2021г., в това число, че работодателят не е платил в установените срокове уговореното трудово възнаграждение съгласно ведомостите за заплата на В. А. за периода от м. юни 2021 г. до м. август 2021 г. За предотвратяване и отстраняване на констатираните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на последиците от тях на основание чл.404, ал.1, т.1 – 12 КТ на работодателя са наложени принудителни административни мерки, като за нарушението по т.14 от Протокола, е наложена ПАМ – задължително предписание до работодателя да изплати уговореното трудово възнаграждение на служителя В. А. за периода от м. юни 2021 г. до м. август 2021 г. Задължителното предписание не е изпълнено в указания срок до 11. 11. 2021г. Неизпълнението на ПАМ , приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, е основание за налагане на имуществена санкция на основание чл.415, ал.1 КТ, както правилно и законосъобразно в настоящия казус е наложена санкцията с наказателното постановление, потвърдено с оспореното пред АССГ решение на районния съд.

Извършеното административно нарушение, не представлява "маловажен" случай по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, доколкото нито нарушението е отстранено веднага след установяването му, нито за служителя, не са настъпили негативни последици, тъй като последният е бил лишен от дължимото му се трудово възнаграждение за претързания труд. Имуществената санкция е наложена в минималния размер по чл.415, ал.1 КТ. Всички възражения на касатора са неоснователни, а решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лева. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него/ при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. От страна на ответника по касация- Директорът на „Инспекция по труда“ - С., чрез процесуален представител, се претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение, като такива следва да бъдат присъдени само за настоящата инстанция в посочения по- горе размер от 80 лева. С решение по КНАХД № 2845/22г. на АССГ е отменено Решение № 573/17.02.2022г. по НАХД № 125/22 г. на СРС и делото е върнато за ново разглеждане на друг състав, като е образувано АНД № 20221110208361/2022г. на СРС, по което е постановено оспореното пред настоящата инстанция решение. По разноските

от предходното разглеждане е следвало да се произнесе СРС при новото разглеждане на делото- чл. 226, ал.3 АПК, вр.чл.63д ЗАНН, но не го е сторил. Директорът на „Инспекция по труда“ - С., сега ответник по касация, не е иницирал производство по чл. 248 от ГПК пред районния съд. Производството пред настоящата инстанция е касационно, образувано по повод подадена жалба от страна на санкционираното лице, поради което в настоящото производство няма как да се коригира този пропуск на СРС. Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 3687 ОТ 31.07.2023Г. ПОСТАНОВЕНО ПО АНД № 20221110208361/2022Г. НА СРС- 108 СЪСТАВ.
ОСЪЖДА „М. ЛОГИСТИК“ / „Л. Ф.“/ ЕООД С[ЕИК] ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОРА НА „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ - С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА КАСАЦИОННОТО ПРОИЗВОДСТВО.
ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА РАЗНОСКИ ЗА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ПО НАХД № 125/22 Г. НА СРС И КНАХД № 2845/22г. НА АССГ.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

- 1.
- 2.